

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Бургас , 15.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на осемнадесети януари, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Вяра И. Камбурова
Членове: Галя В. Белева
Александър Д. Муртев

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Вяра И. Камбурова Въззивно гражданско дело
№ 20202100502271 по описа за 2020 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано по повод въззивна жалба вх.№260180/11.08.2020г., подадена от „ШОПОВ-ТРАНС“ ООД, ЕИК 107548872, със седалище и адрес на управление: гр.Севлиево, ул.„Марин Попов“ №87А, представлявано от управителя Христо С. Шопов, чрез адв. С.-АК-Габрово, срещу Решение №1687/20.07.2020г., от 20.07.2020г., постановено по гр.д.№10793/2019 по описа на Районен съд- Бургас.

С посоченото решение, Бургаският районен съд е **отхвърлил** предявения от „ШОПОВ- ТРАНС“ ООД против „Д.С.П“ ООД, ЕИК 102879929, осъдителен иск за сумата от 4190.45 лева, представляваща стойност на фактурирани и платени на „Д.С.П“ ООД, но неполучени от купувача-ищец горива по доставки на горива в периода от 01.07.2018г. до 31.12.2018г., в който са установени трайни търговски отношения между двете дружества, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба– 27.12.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

Със същото решение, съдът е осъдил „ШОПОВ- ТРАНС“ ООД, да заплати на „Д.С.П“ ООД, сумата от 1524лв., представляваща разноски по делото.

С жалбата се изразява недоволство от обжалваното решение. Жалбоподателят счита, че същото е неправилно и необосновано и се иска неговата отмяна.

Оспорва изводите на съда относно доставеното количество гориво,

позовавайки се на разпоредбата на чл.186а от ЗЗД. Изразява несъгласие с изложеното в мотивите на решението, че дизеловото гориво било доставено в момента на постъпването му в транспортното средство на купувача, като от този момент върху него преминавал риска от погиване на вещта.

Посочва, че при всяка отделна пратка, натовареното гориво се преизчислявало при температура +15 градуса по Целзий (°C) и относително тегло от отдел „Продажби“ към „Лукойл – България“ ЕООД, след което се издавала фактура, в която се отразявало преизчисленото количество и цена за деня. Пояснява, че така съставената фактура, купувачът получавал на по-късен етап и едва с разтоварването установявал количеството гориво (чрез отчитане показанията на нивомерните системи).

Твърди, че до момента на получаване на всяка фактура за отделните доставки, недостатъкът в количествено отношение оставал скрит за купувача.

Иска се атакуваното решение да бъде отменено и съдът да постанови ново, с което бъдат уважени предявените искиви претенции. Претендират се направените за двете инстанции разноси.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор от въззиваемата страна, чрез адв Т.- БАК, с който се оспорва въззивната жалба изцяло.

Въззиваемият намира атакуваният съдебен акт за правилен и законосъобразен, постановен в съответствие със събраните по делото доказателства. Счита подадената въззивна жалба за неоснователна, като моли за нейното отхвърляне.

Твърди се, че първоинстанционният съд изяснил фактическата обстановка съобразно събраните по делото доказателства. Подчертава се, че въззиваемото дружество не участвало в процеса по зареждане, превозване и разтоварване на горива. Подробно е описан целият механизъм на работа при заявяване и извършване крайната доставка.

Подчертава се, че информацията за всяка конкретна доставка по вид и количества, достигала до „Д.С.П“ ООД чрез дистрибуторите на „Лукойл – България“ ЕООД, като след деклариране по чл.18, ал.10 ЗДДС, се издавала фактура за клиента, съобразно уговорените между страните цени.

Излага се становище, че рискът и собствеността върху горивата, преминавали върху въззивното дружество от момента на прехвърлянето им на транспортното средство, поради което рекламации следвало да се предяви при товарене и измерване на продуктите на съответната наливна естакада.

Изтъкват се факти и обстоятелства, установени чрез разпит на свидетели.

Навеждат се доводи във връзка с разпределената доказателствена тежест по предявения иск за неоснователно обогатяване, както и че ищецът (въззивник) не провел

пълно и главно доказване. Твърди се, че ответното дружество (въззиваем) не участвал в нито една от фазите на процеса по зареждане на горивата в цистерните, поради което и не следвало да носи отговорност за количествените отклонения при доставката. Пзовава се на Наредба №13а-10403 за пределните размери на естествените фири, брака и липсите на стоково-материални ценности при съхраняването и транспортирането им.

Подчертава се, че от приложените по делото писмени доказателства, се установявало пълно съответствие между отразеното количество гориво в товарителницата и това във фактурата, издадена от „Д.С.П.“ ООД. Отбелязва се, че всички последващи действия, касаещи крайната доставка, били извън задълженията и контрола на ответното дружество(въззиваем).

Иска се потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендират се направените пред въззивната инстанция разноски.

Въззивната жалба е постъпила в срока по чл.259, ал.1 ГПК, подадена е от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение и следователно същата е допустима за разглеждане по същество.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на осн. чл.269 ГПК намира, че същото е валидно и допустимо. По останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона намира, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба, на „Шопов транс“ ООД с ЕИК-107548872 за осъждане на „Д.С.П.“ ООД, ЕИК-102879929 да заплати на ищеца сума от общо 4190,45 лв., представляваща стойността на фактурирани и заплатени от ищеца, но недоставени горива за периода от 01.07.2018г. до 31.12.2018г., ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба – 27.12.2019 г., до окончателното ѝ изплащане.

В обстоятелствената част на исковата молба са изложени твърдения, че за посочения период ищецът е отправял до ответника заявки за горива, извършвал е зареждане на заявените горива в различни бази на Лукойл на собствени цистерни и е транспортирал горивото до своите крайни обекти. В следствие за измерените в съответните бази при натоварването на горивото количества е получавал фактури от ответника. Твърди, че при разтоварването на горивото в крайните обекти-бензиностанции, монтираните там измервателни уреди са отчитали несъответствия. В обстоятелствената част на исковата молба са посочени данните по всяка една заявка, съответно издадена фактура, разлики във

фактурираното количество и отчетеното при разтоварването му. За част от доставките е установено при разтоварването, че полученото количество гориво е в повече от отчетеното като натоварено, съответно заплатено от купувача, за друга част ищецът е установил, че при разтоварването на горивото неговото количество е по-малко от фактурираното и заплатено. Така ищецът твърди, че е извършвал плащане за количества горива, които не са получени в пълен размер, тъй като при отделните доставки съобразно измервателните уреди на крайните обекти на ищеца е установявано по-малко количество от измереното при натоварване в различните бази на Лукойл, съответно фактурираното/количество/, поради което претендира стойността на заплатеното от него, но недоставено количество гориво, с която счита, че ответникът се е обогатил за второто полугодие на 2018г.

Така предявните иски са с правно основание чл.318, ал.1 ТЗ вр. чл.79, вр.82 ЗЗД.

В срока и по реда на чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответното дружество, с който претенцията е оспорена като неоснователна. Твърди, че изложените в исковата молба фактически твърдения не отговарят на обективните факти и обстоятелства. Потвърждава, че между страните няма сключен писмен договор. По отправена от ищеца до ответника заявка за посочени по вид и количество гориво, последният я препраща до следващия дистрибутор на „Лукойл България“ ЕООД, чрез който заявката постъпва за изпълнение в „Лукойл България“ ЕООД. Последният я изпълнява съобразно данните по нея за краен получател, транспортна фирма и съответно данни за вида и количеството на горивото, които се отработва в отдел „Продажба“ на Лукойл. Именно въз основа на данни от отдел „Продажба“ на Лукойл ответникът фактурира горивото. Твърди, че е налице пълно съответствие между нарежданията за експедиция – товарителниците и фактурите, по които ищецът е извършвал плащания. Сочи, че не е присъствал представител на ответника нито при товаренето, нито транспортирането, нито при разтоварването на горивото. Твърди, че по никакъв начин не се е обогатил за сметка на ищеца и моли за отхвърляне на претенцията като недоказана по своето основание.

Конституираното като трето лице помагач на ищеца „Лукойл България“ ЕООД е представило писмено становище за неоснователност на исковата претенция. Посочва, че снабдителните бази, от които е извършвано предаването на закупените от ищеца горива са собственост на „Лукойл България“ ЕООД, освен базата в гр.Плевен, която е собственост на „Бент ойл“ АД и базата в гр.Бургас, която е собственост на „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД. На тези две бази третото лице помагач на ищеца, посочва, че оперира по договор със съответния собственик. Пояснява се в становището, че предаването на горивата на крайните купувачи, какъвто е ищеца, се извършва чрез наливане на съответното гориво в цистерната на купувача на наливните естакади, разположени в базите. Всяка наливна естакада е снабдена с контролно-измервателни уреди, представляващи вградени масови разходомери, отчитащи количеството преминаващо гориво. Тъй като тези разходомери представляват средства за измерване преминават първоначално одобрение и

задължителни последващи периодични проверки за техническа годност от Български институт по метрология/БИМ/, а съгласно заповед на председателя на ДАМТН последните се извършват на две години. В тази връзка представя доказателства за периодични технически прегледи на разходомерите, монтирани в базите София-Илиянци, Стара Загора, Русе, Бургас и Плевен. Във връзка с вписаните данни за издатели от представените по делото фактури и нареждания за експедиция, третото лице представя договора си с „Бент ойл“ АД от 18.12.2017г. и посочва, че по него е уговорено, че рискът и собствеността върху горивата преминават върху купувача от момента на преминаването им на транспортното средство на купувача. Допълва, че съгласно чл.11.1 от Общите условия към договора „рекламации за количество при експедиция с подвижни автоцистерни, осигурени от купувача, се представят от купувача или негов представител в момента на товарене и измерване на продуктите на съответната наливна естакада на площадката на производителя и/или на снабдителната база, като след този момент, рекламации не се приемат“. Третото лице посочва в писменото си становище, че такива рекламации не са предявявани нито от ищеца, нито от „Бент ойл“ АД пред „Лукойл България“ ЕООД. Обосновава се, че няма как продавачът да носи отговорност за горивото след измерването и натоварването му на автоцистерната на купувача, тъй като именно от този момент последният отговаря за съхранението и опазването му, включително и от портивоправни посегателства. Навежда, че посочените от ищеца несъответствия са сравнително малки и дава свое обяснение с начина на измерване на горивото, допустимите грешки при измерването от различните уреди, изброява възможните причини за посочените разлики, посочва, че при транспортиране и съхраняване на течности, особено на горива се наблюдават разлики в количествата; влиянието на температурата върху плътността и обема на горивата.

Не е спорно по делото, че между страните няма сключен писмен договор, но между тях са налице търговски отношения, свързани с покупко-продажбата на горива. Ищецът е краен разпространител на гориво чрез собствени бензиностанции, по негови твърдения – две в гр. Севлиево и една в гр. Габрово. Ответникът от своя страна дистрибутира горива, чрез доставчика OMV, който от своя страна дистрибутира чрез „Бент Ойл“ АД, който има договор за дистрибуция с „Лукойл България“ ЕООД. Така по отправени от ищеца заявки за вид и количество горива, ответникът е препращал заявката към друг дистрибутор, в случая OMV за обработване в съответната снабдителна база, от където ищецът е натоварвал в собствена автоцистерна заявеното количество гориво. Транспортирането на горивото е реализирано със собствен транспорт и за сметка на ищеца. Снабдителните бази от които е натоварвано горивото в цистерните на ищеца разполагат с вградени измервателни уреди, за чиято техническа изправност са представени доказателства по делото. Впоследствие по подадена от снабдителните бази и отдел продажби на третото лице помагач данни, дължимите суми за натовареното гориво са фактурирани по веригата от доставчиците, като ответникът накрая на база получена от OMV фактура, е префактурирал дължимите суми и е издавал фактура на ищеца, която последният е заплащал.

В същото време ищецът твърди, че за процесния период при разтоварването

на горивата и при измерването им на място в съответните бензиностанции с монтираните там измервателни уреди, които също са технически изправни и преминават ежегодна проверка за техническа изправност е установил несъответствия. Така за периода от 01.07.2018г. до 31.12.2018г. за част от доставките е установено, че е получил в повече от фактурираните горива на обща стойност 3376,16 лв., а за друга част уредите му са измерили по-малко от фактурираното и заплатено от него гориво на обща стойност 7566,61 лв. Счита, че ответникът като продавач се е обогатил със стойността на заплатеното от него, но неполучено гориво, разликата между 7566,61 лв. и 3376,16 лв.-исковата сума от 4190,45 лв. Представя заявки, нареждане за експедиция, заповеди за извършването на всеки от превозите, изходящи от управителя на ищцовото дружество, пътни листи, товарителници, ведно с извлечение от тахошайба, издадената фактура, платежно нареждане за кредитен превод, установяващ плащането на сумата по съответната фактура, от които е видно, че фактурите са заплащани на посочения в тях падеж, справки за разликата на платеното гориво и това отчетено по нивомерните му системи, изготвено от негов служител Детелина Петрова и подписана от управителя на ищцовото дружество, данни за доставките по отделните резервоари на бензиностанциите на ищеца.

По делото е прието заключение по СИЕ, видно от което за периода 04.07.2018г. до 29.12.2018г. в системата на НАП са отчетени доставени количества в по-малко от фактурирания в общ размер на 6 181,32 литра на обща стойност 12 624,88 лв с ДДС. За същия период отчетени в по-малко количества от фактурираните в общ размер на 4034,96 литри на обща стойност 8442,15 лв. с ДДС.

По делото са събрани и гласни доказателства, като от показанията на разпитаните двама свидетели-служители съответно в ищцовото и трима, водени от ответното дружество се установява организацията на работа в дружествата от подаването на заявките от ищеца да ответника, до транспортирането и доставката на горивата до бензиностанциите, която е описана по-горе и не е спорна по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Доколкото във въззивната жалба се навежда доводи за нарушение на съдопроизводствените правила, то решението се обжалва като неправилно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, а по наведените с въззивните жалби оплаквания за неправилност приема следното:

Безспорно по делото е, че през процесния период между страните съществуват трайни търговски отношения по продажба на дизелово гориво, които количества са фактурирани и заплатени от ищеца на ответника. Следователно приложими са правилата на договора за продажба като предвид обстоятелството, че страните са търговци, то се касае за търговска продажба. Съгласно чл.324 ТЗ купувачът трябва да прегледа стоката и ако тя не отговаря на изискванията да уведоми незабавно продавача. Ако не го стори,

стоката се смята за одобрена като съответстващо на изискванията, освен да скрити недостатъци. По делото няма доказателства, а и твърдения, че ищецът е уведомил ответника за несъответствия в количеството фактуририрано и реално полученото дизелово гориво. Нещо повече ищецът твърди, че при разтоварването на горивото в собствените му бензиностанции посредством показанията на нивомерните системи установява, че е получил в повече, респективно по-малко количество. В същото време заплаща посоченото във фактурата количество. При тези факти изводът, който се налага е, че ищецът е одобрил и приел стоката такава, каквато е без възражения.

От своя страна, ответникът твърди, че е изпълнил всички поети от него задължения, като за предоставените количества горива по заявки на ищеца е извършвано натоварване на собствените на ищеца цистерни в различни бази на „Лукойл“, за което са съставени съответните документи, обективиращи надлежното извършване на доставките в срок и в договореното количество, както и приемането им от ищеца, чрез негов представител по време на товаренето на горивото без възражения. В тази връзка се твърди, че за съответните количества са издадени съответните фактури, подписани от представител на ищеца, които са надлежно осчетоводени от него, като по този начин е направено от същия извънсъдебно признание относно фактурираното задължение за плащане на възнаграждението по договора и съществуването му по основание и размер.

Така налице са доказателства-експедиционни бележки за действително предаване в базите на „Лукойл“ на заявените количества гориво, които по-късно са фактурирани от „Лукойл“ към дистрибутора, с който третото лице-помагач на ищеца има сключен договор „Бент ойл“, а от там към поддоставчиците „OMV“ и накрая ответника, който от своя страна като продавач за ищеца е префактурирал количествата към последния. Няма разминаване между количествата гориво, натоварени и посочени в експедиционните бележки, издадени от „Лукойл България“ и тези, по фактурите издадени от ответника. При предаване на горивото, същото е преминавало от хранището в съответната база на „Лукойл“ през монтираните там нивомерни системи и съобразно отчитаното от тях количество е постъпвало в товарни транспортни средства -цистерни собственост на ищеца. Цистерните са били управлявани от водачи-служители също на ищеца, в присъствието на които е извършвано натоварването на горивото.

На следващо място следва да се съобрази и разпоредбата на чл.186а от ЗЗД при продажбата на родово определени стоки рискът от случайното им погиване /пълно или частично/ или повреждане преминава върху купувача от момента, в който стоката бъде определена по съгласие между страните или му бъде предадена. Т.е. в случая стоката от една страна е определена по съгласие на страните с депозирането на съответната заявка, където е посочен вида и количеството на горивото, както и базата от която ще бъде натоварена. След това така определената стока е предавана на представител на купувача, като същият надлежно се разписал за това, че е получил заявеното от купувача и в последствие фактурирано от ответника гориво. Ето защо правилен е извода на

първостепенния съд, че от момента на постъпване на горивото в цистерната на купувача, върху него преминава риска от погиването, било то пълно или частично, на вещта. Това разрешение е залегнало и в представения от третото лице „Лукойл България“ ЕООД договор с „Бент ойл“ АД, а именно че рискът и собствеността върху горивата преминават от момента на наливането им в автоцистерните на купувача в съответните снабдителни бази. Не е спорно и че разходомерните уреди монтирани в базите са технически изправни. С оглед горното настоящият съдебен състав споделя извода на БРС, че от доказателствата по делото се установява, че поетите от ответника задължения по договорите за продажба са точно и добросъвестно изпълнени, поради което обжалваното решение е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 вр. чл. 273 ГПК въззиваемото дружество има право на разноски, такива са поискани в размер на 1200лв. за адв.възнаграждение, за заплащането на които са представени доказателства.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1687 от 20.07.2020г. по гр.д. № 10793/2019г. по описа на РС-Бургас.

ОСЪЖДА „Шопов-Транс“ ООД с ЕИК-107548872 да заплати на „Д.С.П.“ ООД с ЕИК 102879929 сумата от **1200лева /хиляд и двеста/**, представляваща сторени по делото разноски пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____